

JULES
BENNETT

Kai užgesa šviesos...

Svajonų
ROMANAI

Knygute.lt

Jules Bennett

**KAI UŽGĘSTA
ŠVIESOS...**

Trijų knygų serija
Jokių taisyklių
Pirma knyga

Versta iš Jules Bennett,
When the Lights Go Out, 2022
© Jules Bennett, 2022

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.
Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį
draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai
skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą
kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti,
platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti,
teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be
raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė
atsakomybė.

© Ana Gorbatova, dizainas, 2024

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2024

ISBN 978-609-03-0996-4

© Julija Vaitiekūnaitė, vertimas iš anglų kalbos,
2024

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2024

1

Yra ir blogesnių vietų už distileriją senoje pi-lyje. Didelis akmeninis pastatas, stūksantis kalnuotame Benton Springse, Kentukyje, maloniai stebino. Šimtametė pilies istorija žavėjo beveik tiek pat kaip ir tvirtovės savininkės.

Prieš dvi dienas privačiu lėktuvu išskridęs iš Kadakėso miestelio Ispanijoje, Antonijus nežinojo, ko tikėtis, bet šio seno pastato grožis ir vešli žaluma labai priminė namus – vietą, kurios vengė labiausiai.

Vengė greičiau ne paties pajūrio miestelio, o persekiojančio palikimo. Nenučiuokė, kaip pranešti tėvams, kad neperims šeimos verslo, kuriam, jei ne tragedija, sugriovusi tokią ateitį, turėjo vadovauti jo brolis.

– Jūs turbūt Antonijus Rodrigesas.

Nusigręžęs nuo nepakartojamo kraštovaizdžio Antonijus vos nesuklupo išvydęs kitą stebuklą. Prie jo artinosi plačiai besišypsanti raudonplaukė – moteris, su kuria pastaruosius porą mėnesių susirašinėjo elektroniniu paštu.

– Eliza Hotorn, – pasisveikino jis.

Pasidomėjo ne tik distilerija ir jos asortimentu, bet ir trimis veikliomis „Duoklės angelui“ savi-ninkėmis.

Eliza - generalinė direktorė, tad tiesiogiai bendrauja su svarbiais klientais. Jiedu jau kurį laiką palaiko ryšį laiškais - ji paslaugi ir profesionali, bet niekas neperspėjo dėl geismo. Kas galėjo pagalvoti, kad akiniai storais rėmeliais gali būti tokie seksualūs?

Eliza ir graži, ir protinga: savybės, kurioms jis nesugeba atsispirti, tad jei nesusitelks į darbą ir problemas, kils sumaištis, o tam neturi laiko. Gaila... Norėtų pabendrauti su Eliza Hotorn ne darbo metu.

Ji ištiesė ranką.

- Pagaliau susitikome, pone Rodrigesai.

- Antonijus, - tarė ir išsišiepė, norėjo pamatyti jos šypseną. Nenusivylė.

Iš seserų nuotraukos įmonės tinklalapyje buvo sunku įvertinti kiekvienos bruožus: visos stovėjo priešais pilį - patį nuotraukos centrą, Eliza išsiskyrė ryškiai raudonais plaukais, bet gyvai ji dar tobulesnė.

Antonijų iškart sužavėjo, kaip švelniai, bet tvirtai ji spustelėjo ranką. Stipri ir savimi pasitikinti, žavinga šypseną... Gal ši kelionė į

Jungtinės Amerikos Valstijos bus smagesnė, nei manė. Šiek tiek flirto dar niekam nepakenkė.

Šiaip ar taip, riba, kurios prisiekė neperžengti, vis tiek yra – tai paskutinė užduotis, tada visiems laikams pasitrauks iš šeimos verslo. Turi ją įvykdyti dėl tėvų ir savęs, nepaisyti asmeninių norų ir susitelkti į jų valdomų restoranų barus bei dar niekada jų kraštuose nematytus prekės ženklus.

Tai – lengvoji dalis. Jis mėgavosi keliaudamas po valstijas, su malonumu lankėsi distilerijose ir vynuogynuose, dalyvavo degustacijose, mezgė naujas pažintis, bet nenutuokė, ką veiks paskui.

Pastaruoju metu kamuoja sielvartas – kone viską daro vedamas kaltės ar įsipareigojimų. Neketino perimti prieš keletą dešimtmečių tėvų sukurto prabangių restoranų tinklo – norėjo savų tikslų ir svajonių... Netroško to, kas priklausė mirusiam broliui dvyniui. Kol kas Antonijus atsakingas už visų penkių šeimos restoranų barus.

Jei tik Paolas būtų gyvas...

Antonijus visad mėgavosi kelionėmis ir įvairiomis kultūromis – nenorėjo gyventi sėsliai ir prisiimti kitam skirtą likimo. Manė

sugebėsiantis išpildyti tėvų lūkesčius ir būti sūnumi, kurio jiems taip reikia.

Jautėsi skolingas Paolui bent pamėginti. Užgniaužė savo norus manydama, kad pripras prie vaidmens, bet klydo.

Kuo ilgiau leido jausmams įsišaknyti, tuo labiau nekentė verslo. Po šios kelionės pasikalbės su tėvais dėl ateities.

Šeima jam – viskas, tad kaip gali sudaužyti tėvų širdis atsisakydama tęsti šį kelią. Jie pasiklovo Antonijumi, tikėdamiesi, įteikę jam brangų palikimą, išeiti į pensiją. Jis mažiausiai troško susisaistyti su moterimi... arba su darbu. Džiaugdavosi laisve, o žuvus broliui suprato, kaip svarbu gyventi taip, lyg kiekviena diena būtų paskutinė.

Antonijus graužėsi likęs gyvas ir dėl to pildė ne savo, o tėvų norus.

– „Duoklė angelui“ visiškai ne tokia kaip nuotraukose, – tarė dairydamasis. – Šį grožį įvertinti galima tik gyvai.

Eliza nusišypsojo dar plačiau. Jos kuklus grožis nepaneigiamas, o stiprios, gyvybingos moterys – Antonijaus silpnybė. Deja, atvyko ne žaisti – nenorėjo nukrypti nuo tikslo.

– Ačiū. Pilis pastatyta devyniolikto amžiaus

pabaigoje. Aišku, renovuota, bet konstrukcija originali. Maždaug prieš šimtą metų remontuoti priestatai, bet ir jie laikosi puikiai. Didžiuojamės savo veikla ir taip, kaip viskas susidėliojo.

- Kaip ir priklauso.

Eliza pamojo akmeninio tako pusėn.

- Šviečia saulė, gal ekskursiją pradėkim lauke?

- Mielai, - pompastiškai nusilenkė. - Rodyk viską.

Elizai kilstelėjus antakį suprato, kad žodžiai nuskambėjo įžeidžiai arba bent jau galėjo būti suprasti ne taip.

Ji nieko nesakė, tik linktelėjo. Reikėtų palaikyti lengvą nuotaiką, juk jie ką tik susipažino. Gal ir pasižadėjo sau, kad čia atvykęs nesusidės su jokia moterimi, bet tokios pagundos nesitikėjo.

- Smagu ištrūkti iš kabineto, - mostelėjusi ranka ji nužvelgė valdas. - Kaip ir minėjau, pilis pastatyta daugiau nei prieš šimtą metų: čia atsikėlusį škotų šeima per kelerius metus viską atkūrė, net šį pakeliamąjį tiltą.

Elizai kalbant Antonijus stengėsi susitelkti į žodžius ir įmonės istoriją, bet jos balsas toks raminantis ir... gundantis. Visad žavėjosi

amerikietėmis: jos drąsios, veiklios ir nerūpestingos. Per kelerius metus Antonijus čia rado ne vieną meilužę. Deja, ši kelionė skirta darbui ir kitoms verslo partnerystėms – tam, kuo gali užsiimti ir vienas.

Benton Springse nebus jokių romanų, bet nereikia, kad turi vengti visų pagundų.

Be abejo, neatsisakytų susipažinti su Eliza Hortorn intymiau – laikas tikrai neprailgtų. Įžūlios šypsenėlės ir flirtas – jo prigimtis, tad negali imti ir pasikeisti.

– Kaip pradėjai veiklą? – paklausė sekdamas paskui.

Eliza stabtelėjusi atsisuko.

– Su sesėmis mėgom šią apleistą vietą. Vidurinės laikais su draugais čia slėpdavomės, savaitgaliais vakarodavome, vaišindavomės gėrimais. Kai prieš kelerius metus pilis buvo parduodama, iškart žinojome norinčios sukurti ką nors nuostabaus. Simboliškai viskas apsisuko ratu.

– Išties, – linktelėjęs Antonijus sukikeno.

– Be to, imtis šios veiklos geriausia Kentuckyje, o su tokia istorija pritraukiame nemažai žmonių ir darbo, – džiaugėsi. – Kadaisė pilyje veikė spirito varykla, bet po prohibicijos taip ir nebuvo

atidaryta. Iki praėjusio amžiaus pabaigos čia gyveno privatus savininkas, jam mirus įsigijome mes. Su seserimis nusprendusios žengti į šį vyrų pasaulį, siekėme romantikos ir unikalumo. Čia vis dar buvo tuščia, tad žinojome radusios šį tą ypatingo.

- Išties ypatinga, - sutiko.

- Sulaukėm ir pasiūlymų rengti vestuves, bet tam dar nepasiruošėme. Spėju, mūsų romantiškas požiūris veikia savaip.

Dar kartą ją nužvelgęs Antonijus suprato kas kart regintis ją vis kitaip. Eliza pasitempusi, bet atsipalaidavusi - tikra profesionalė. Ši moteris turi daug sluoksnių. Įdomu, kiek jis sugebėtų atskleisti per keletą viešnagės savaitių.

- Minėjai seseris. Internetė atrodot nepanašios.

Eliza plačiau nusišypsojusi kilstelėjo antakį.

- Skiriamės tiek išvaizda, tiek charakteriu, bet augome kartu - dar kūdikystėje mus įvaikino. Mes artimesnės už bet kokį kraujo ryšį. Aš vyriausia, paskui Delaila, tada Sara. Jos pasakytų, kad esu joms kaip mama, bet iš tiesų tiesiog saugau savo erdvę.

Antonijus žavėjosi jos tvirtu ir rūpestingu balsu, bet pajuto žnybtelejusį pavydą. Vos

trylikos netekęs meningitu susirgusio dvynio, Antonijus tokia patirtimi negalėjo pasidžiaugti.

Augant vienam ir be broliško ryšio, pasikeitė gyvenimas ir bendravimas su tėvais. Dabar Antonijus vienintelis jų turtas – ši našta kasmet slėgė vis labiau.

Po Paolo mirties pajuto nuotykių ir laisvės troškulį – nereikėjo psichologo suprasti, kaip tai susiję. Privalėjo ištrūkti iš namų, kur tiek skausmo ir prisiminimų. Suprato, kad keliaudamas bent trumpam gali pasprukti nuo širdgėlos.

Šeima – svarbiausia, dėl to taip ilgai tėvams ir neprisipažįsta. Netrykšta noru vadovauti restoranų tinklui – reikia tvirtos strategijos prieš bet kokias mintis apie pasitraukimą iš šeimos verslo. Nenorėjo tėvų nuvilti, bet jie nusipelnė perduoti verslą tam, kas taip pat jį brangins.

– Sukėlėt nemažai triukšmo žiniasklaidoje ir tarp burbono mėgėjų, mat tai gan vyriška sritis.

Jos šypsena virto vypsniu – tramdo kandžias mintis.

– Galbūt, bet sparčiai tobulėjame, o jie nesėja, – nenuleisdama nuo jo akių pasitaisė akinius. – Smagu stebėti, kaip patyrę senbuviai neriasi iš kailio.

Antonijus nusijuokęs papurtė galvą.

- Nenorėjau įžeisti. Žaviuosi, ką trise sukūrėte, - ne tik tiekiate aukščiausios kokybės burboną ir visų pamėgtą džiną, bet ir teikiate daug vilčių dėl būsimo dešimties metų senumo burbono.

- Jei atvirai, man pačiai labiau patinka džinas, tad dėkoju, - ji vėl pasuko link pilies galo. - Didžiuojamės savo burbonu, prieš dešimtmečio sukaktį kvietėme degustatorius iš viso pasaulio. Manau, intriga ne tuščia - drąsiai lyginčiau mūsų gėrimus su bet kurios kitos distilerijos gaminiais.

Jis būtų norėjęs tapti pirmas, bet pokalbis akis į akį galbūt dar geriau. Nemėgo dalytis, ypač gražiomis moterimis.

Priėjus galines duris Eliza suvedusi kodą pakvietė vidun.

- Pilis gal ir sena, bet apsaugos sistemos naujausios. Prašau.

Vos įžengus apsupo jaukumas: senovės ir modernumo dermė priminė Kadakėsą. Mėgo savo miestelį, jo turtingą istoriją, iki pat pakrantės nusidriekusius kalnus ir senus, akmenimis grįstus takus, vedančius į žavias krautuvėles ir namus. Miestelis ne tik turėjo istoriją - čia gyveno

ištisos kartos klestinčių šeimų, galbūt dėl to atvykus į Ameriką iš pradžių ir patraukė į „Duoklę angelui“. Keista, bet jautėsi čia kaip namie – ir pakrantė panaši, ir apskritai jauku.

– Suprantu, kodėl mėgstate šią pilį, – tarė atsisojęs šalia. – Ir kodėl taip norėjot ją įsigyti.

– Čia dar nieko, – nušvito. – Geriausia palieku pabaigai.

Jis atsisuko į Elizą, kuri taip pat į jį žiūrėjo, ir vėl pajuto geismo pliūpsnį, apėmusį vos susipažinus. Prisiminė seserų nuotrauką internete – tada Eliza jam niekuo neišsiskyrė, bet dabar nesugebėjo atitraukti akių.

– Daug ekskursijų? – paklausė jis.

– Maždaug dešimt per dieną. Mėgstame mažesnes grupes, kad klientai pasijustų lepinami. Augame greitai, bet norime išlaikyti draugišką mažo miestelio atmosferą.

– Turiu omeny, kiek jų vedi tu?

Ji mirktelėjo nustebusi.

– Pati nevedu. Atsidarius, kai turėdavome tik grupelę per dieną, veddavome pakaitomis, vėliau įsibėgėjusios pasamdėme studentus, iš pradžių išklaususius alkoholinių gėrimų istorijos kursus.

Antonijus nekantravo apžiūrėti pilį ir daugiau

sužinoti apie „Duoklę angelui“, bet lygiai taip knietėjo išsiaiškinti, kas tokia ta Eliza Hotorn. Galbūt klausinėdama po profesionalumo sluoksniu pamatys slypinčią moterį.

Nė nepajuto, kaip žengė arčiau, bet buvo verta.

- Žmonės nematydami tavęs tiek daug praranda, - tarė. - Mielai tavimi pasigrožėtų.

Ji gūžtelėjo lyg nežinodama, ką pasakyti. Raudoni plaukai nuslinko per petį, jis panorą paliesti ugnines sruogas.

O varge... Dar tik pirma diena, o jau prisivirė košės. Kaip ištvėrs kelias savaites? Bent jau šią apžiūrės „Duoklę angelui“, tada keliaus į kitas įmones netoliese, bet viename miestelyje su tokia pagunda laiko vis tiek per daug.

- Flirtuoji? - Eliza kilstelėjo smakrą.

Antonijus neištvėręs nusijuokė - štai ta amerikietiška drąsa, kuria taip žavėjosi.

- Jei jau klausai, turbūt reikėtų labiau pasistengti.

Ji kilstelėjo antakį - galbūt ketino įbauginti, bet jam pasirodė seksualu.

- To čia ir atvykai? Meilikauti?

- Atvykau rasti geriausių prekių ženklų Kada-kėsui....